

Deși Vitalis mă cumpărase de la Barberin cu patruzeci de franci, el nu era un om rău și în scurtă vreme m-am convins de lucrul acesta. După un timp îmi dădu drumul la mână, spunându-mi:

– Acum mergi lângă mine. Dar nu uita, dacă încerci să fugi, Capi și Zerbino te ajung repede din urmă și au dinții ascuțiți. Înțeleg că îți este greu acum și nu sunt supărat pe tine. Plângi, ca să te ușurezi. Să știi însă că o să-ți fie mai bine cu mine, decât dacă ai fi rămas acasă. Barberin nu e tatăl tău și te-ar fi dat la orfelinat. Soția lui nu te-ar fi putut păstra împotriva voinței lui. El poate că nu e atât de rău, cum crezi tu, dar nu are din ce să trăiască. E schilod și consideră că nu e obligat să te hrănească pe tine, dacă el singur nu are ce mânca. Viața e o luptă grea și omul nu poate face întotdeauna ce și-ar dori.

Mergeam alături de Vitalis și încercam să mă gândesc la ce-mi spunea. Avea dreptate, Barberin nu era tatăl meu, trăisem mulți ani în casa lui, iar acum pur și simplu nu mă mai putea întreține. Nu mă mai gândeam să fug de Vitalis. Unde să mă duc? La cine? Și, la urma urmei, bătrânul acesta cu barba sură poate că nu

